

af de Venner, jeg havde med. Hvad sagde de saa? De sagde: Vær saa god, her er et Kort, ved det bliver Du Medlem af Klubben, saa kan Du altid komme ind der. Først var det en Svejtsler, der sagde det. Næste Dag traf jeg en Tysker, som sagde det samme, han gav mig et Kort til en anden Klub, det var i et andet Kvarter af London. De kunne, mine Herrer, lave saa mange Love, De ville — og jeg glædede mig over de nøgterne Betragtninger, som det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle), der staaar som Formand for Ædruelighedskommissionen, fremkom med, det var nemlig meget rigtigt, hvad han sagde — ved Lovbestemmelser fremme De ikke Ædrueligheden. (Stemmer: Ikke synderligt.) Der bliver sagt „ikke synderligt“, jeg tror, man kan sige: slet ikke. Det Arbejde, Afholdsforeningerne her hjemme have taget op, har hidtil gaaet ud paa, at man ikke vilde have Tvangsforanstaltninger, man vilde kun virke oplysende. Det tror jeg, man skal blive ved med, og jeg tror, at naar den Tid kommer, da Menneskene faa saa megen Selvbeherskelse og Oplysning, at de kunne sige til sig selv: Nu er det nok med den Selskabelighed i Øjeblikket, Du taaler ikke mere, saa vil den Tid være kommen, da Afholdsbevægelsen har sat den fornødne Frugt og er overflødig, thi naar der ingen Overdrivelse finder Sted, bliver den overflødig.

Den mærkeligste Bestemmelse i denne Lov er for mig den, at den skal have tilbagevirkende Kraft. Jeg kunde lide at spørge den højtærede Minister: Kan man ved privat Initiativ indbringe Forslag, der have tilbagevirkende Kraft? Flertallet her og Flertallet oppe i Salen ovenover os sidde jo særlig som Vogtere for de saakaldte erhvervede Rettigheder. Det er jo Grundprincippet i den konservative Tankegang at bevare erhvervede Rettigheder, og jeg har noget vanskeligt ved at forstaa, at netop Tinget ovenover os er gaaet med til denne Lov. Jeg har meget vanskeligt ved at forstaa det dels ud fra den Betragtning, som ogsaa det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds (Alfred Christensen) gjorde gældende, idet han meget rigtigt henviste til Grundlovens Bestemmelser, og dels ud fra den Betragtning, at i Fald jeg eller en anden havde løst Borgerskab efter den 28. Februar, den Dag, dette Forslag er forelagt, tvivler jeg meget paa, at Højesteret vilde erkende, at man kunde fratage mig den vel erhvervede Rettighed, som jeg havde faaet i denne eller hin Kommune. Jeg har da ogsaa haft

Lejlighed til at erfare at en Mand, der havde spurgt en kendt Højesteretssagfører til Raads i saa Henseende, da han netop stod for at skulle indlade sig paa en større Forretning med Hensyn til Hotelvirksomhed, fik det Svar af Højesteretssagføreren: Løs De kun ganske rolig Deres Borgerskab, thi naar blot det er løst, inden denne Lov bliver vedtagen, vil der efter min Formening ikke være Tale om, at Højesteret vil godkende, at det fratages Dem. Det forekommer mig, at dette, at en Lov faar tilbagevirkende Kraft saaledes, som her foreslaas, er noget højst mærkværdigt.

Der blev fra det ærede Medlem for Ringsted sagt, at enhver Smugkro var langt værre end ti offentlige Beværtninger, og det giver jeg ham fuldstændig Medhold i. Jeg har som Medlem af Foreninger og paa Grund af andre Forhold haft meget med Forretninger at gøre, der netop vare baserede paa Beværternæring o. s. v., og jeg har ofte haft Lejlighed til at se forskelligt og kan fuldstændig godt indrømme, at det var heldigt, om en hel Del af de usunde Lokaler, der nu findes, og de dermed i Forbindelse staaende daarlige Forhold kunde ryddes af Vejen. Det har ogsaa i Kommunalbestyrelsen her ligesom i flere Kommunalbestyrelser i Provinsbyerne været under Overvejelse — og her har man oven i Købet vedtaget en Bestemmelse gaaende ud derpaa — at indrette Beværterlokalerne i bedre Overensstemmelse med gode Sundhedsregler, end hvad der nu finder Sted. Det er noget, enhver maa indrømme, er ret og rigtigt, men der er et langt Spring fra at forbedre Lokalteterne og de øvrige Forhold ved Beværternæringen og til at give et Monopol. Disse Ord har jeg ment at ville sige.

Jeg skal tilføje, at Beværternæring, Hotelvirksomhed, Gæstgiveri o. s. v. bruge jo en hel Del Medhjælpere. Nogle af disse Folk komme ind som ganske unge Mennesker og staa i Lære ligesom andre Læredrenge, og de stræbe efter en Gang at kunne naa saa vidt, at de kunne blive selvstændige. Det er ret mærkeligt, at den store Del af arbejdende Medlemmer i Samfundet, som benævnes Opvartere eller Kelnere, skulle staa saaledes modsat alle andre Erhvervsudøvere, at naar de en Gang have bragt det saa vidt ved Flid og Sparsommelighed, at de kunne faa dem noget for dem selv — de altsaa, som ere blevne vant til at omgaas Folk og vide, hvorledes Servering skal foregaa — blive de standsede af Loven, som siger: Nej,